

Katoliški GLAS

Uredništvo in uprava:
Gorica, Riva Piazzutta štev. 18
Poštno ček. račun: štev. 24-12410

Cena: Posamezna štev. L 25
Naročnina: Mesečna L 110
Za inozemstvo: Mesečno L 190

Leto IV. - Štev. 28

Gorica - 10. julija 1952 - Trst

Izhaja vsak četrtek

Pomen ameriške „izjave neodvisnosti“ v modernem svetu

Dne 4. julija je praznovalo ameriško ljudstvo svoj največji praznik, praznik, ki izraža njegove najvišje ideale. To ni praznik, ko bi obhajali kako zmago z orožjem, ampak praznik svobode in pravice, ki jih uživajo vsi ameriški državljani, praznik „izjave neodvisnosti“, ki jim to svobodo in pravico jamči.

„Izjava neodvisnosti“, katero so sprejeli 4. julija 1776 v Philadelphiji, zrcali dejansko kar najbolj značilen odnos med državo in državljanom, odnos, ki je s časom dozorel v duši samega ameriškega ljudstva. Jefferson, ki je bil avtor te izjave, je z njo izrazil ideje ameriškega ljudstva in s to „zajel samega duha ameriške celine v veličastni dokument neodvisnosti“, kakor se je izrazil nek njegov sodobnik.

Ameriška „izjava neodvisnosti“ ni samo enostaven akt, s katerim so sklenile Združene države svojo odcepitev od Anglije, ampak pomeni pravo naznanilo načel, na katerih temelji zgradba nove ameriške države in ki pomenijo tudi temelje vsake zdrave demokracije. Politična filozofija izjave je izražena v naslednjih besedah: »Smatramo za samo po sebi dokazane resnice, da so vsi ljudje ustvarjeni enaki, da so bili vsi obdarjeni od Stvarnika z nekaterimi neodtujljivimi pravicami, med katerimi so pravica do življenja, do svobode, in stremeljenj po sreči; da so bile ustanovljene med ljudmi v jamstvo teh pravic vlade, ki izvajajo svojo pravično oblast od pritrdila vladanih; da ima ljudstvo vedno, kadar postane kaka

oblika vlade zapreka za doseg te ciljeve, pravico, da jo izpremeni in odpravi in si ustvari novo vlado, katero zgradi na teh načelih in ure di njeno oblast v takih oblikah, ki pomenijo največjo verjetnost, da bodo dovedle do varnosti in do sreče ljudstva.«

Danes, ko je pol sveta oropane ga teh pravic, ima resnica, ki jo označja ameriška „izjava neodvisnosti“, še poseben pomen in aktualnost. Totalitarne države so že pred drugo svetovno vojno zadušile svobodo in omejile posamezniku pravico, da si sam organizira svoje življenje. Zdaj pa je Sovjetska zveza postavila v službo države vse prebivalstvo svojega ozemlja in si prizadeva, da bi čim bolj uveljavila svoj suženjski sistem tudi v drugih državah pod svojo oblastjo. Sovjetski ljudje, ki jim vedno grozi deportacija ali aretacija, nimajo nikake predstave več o tem, kaj je »pravica do sreče«, ker nimajo niti pravice, da bi si sami izbrali delo, niti pravice, da bi sami odločali, kje hočejo živeti.

Politika in gospodarstvo morata biti v službi ljudstva. Ljudstvo odloča o vladi, in zakone morajo odločati interesi ljudstva. Ameriška „izjava neodvisnosti“ pomeni zakonitev teh idej, ki so postale po nekaj desetletjih skupna dediščina človeštva in so še danes resnične ter izražajo ideal svobode in pravice vsakega posameznika in vsakega naroda. Ameriška „izjava neodvisnosti“ in praznik 4. julija sta svetu opozorilo, naj ne pozabi na to.

Komunistične zahrbtnosti

Korejske vojne noče biti konec, da si se na pobudo Rusije same vrše že preko enega leta pogajanja za premirje. ZN so imeli zopet enkrat priliko ugotoviti, kako so jih varali komunisti. Potrebnovali so oni oddiha, ker je bila njih vojaška sila izčrpana, in Malik je vrgel v svet ponudbo premirja. Severni Korejci in njih kitajski zavezniki so to vojno zatišje izrabili v dveh smereh. Obdolžili so vojaško poveljstvo ZN na Koreji, da je uporabljalo proti komunistom bakteriološka vojna sredstva (kužne bacile, ki naj bi bili zanesli nalezljive bolezni med njih vojaštvo in civilno ljudstvo Severne Koreje). Izrabili so pa tudi pogajanja za to da, so zbrali v zaledju bojišča nove sveže čete, dobro oborožene z ruskim orožjem in zelo zavaro vane z ruskim zračnim brodom. Njih cilj je in ostane: vreči čete ZN iz Koreje v morje, da jim ostane odprta pot za prodiranje v ostale države Vzhodne Azije in tja na Japonsko.

ZN niso ostali dolžni odgovora v obeh smereh. Glede bakteriološke vojne, ki naj bi bila kriva oslabelosti komunistične armade, so ponudili možnost „naj nepristranske zdravstvene komisije preiščejo v Severni Koreji obbolele vojske in civiliste. A komunisti so to ponudbo odklonili z enostavno prepovedjo, da ne sme nihče stopiti na njih ozemlje. Nato so v „Varnostnem svetu“ stavili Amerikanci predlog, naj komisija mednarodnega Rdečega križa, pooblaščen od Varnostnega sveta, pre-

išče na licu mesta, če so v Severni Koreji res kužne bolezni in ako so bile tja zanešene potom bakteriološke vojne od strani poveljstva ZN v Južni Koreji. Za ta predlog so soglasno glasovali vsi člani Varnostnega sveta — upr se mu je edini zastopnik sovjetske Rusije, zloglasni Malik, ki je vložil svoj veto. Tako je onemogočil s 50. vetom tudi to nepristransko preiskavo. Zakaj? O tem daje odgovor članek: »Zakaj se Sovjeti bojijo preiskave na Koreji?«

Pa tudi v drugi smeri, v kateri so komunisti temeljito izkoristili hinavsko ponudbo za sklenitev premirja, je vojaški poveljnik čet ZN na Koreji dal grmeč odgovor. Ukazal je zračnemu brodomu ZN naj napade in do tal podere vse hidroelektrične centrale ob reki Jalu v Severni Koreji. V nekaj nočeh je bilo vseh 13 central popolnoma porušeni. Dober odgovor na komunistično zahrbtnost, s katerim so bile vse vojskujoče se države zadovoljne, le neka levičarska skupina (Bevanova) v Angliji ne, ker še do sedaj ne pozna komunističnega katekizma, ki uči lagati in goljufati.

Druga zahrbtnost komunistov je prišla prav te dni na beli dan. Poljaki so že leta in leta iskali krivca, ki je poklal in pomoril 15 tisoč oficirjev in poljskih inteligentov v letu 1940. Gre za tako zvani »Katynski pokol«. Ruski komunisti so na vsa ta vprašanja kratkoma pokazali na Hitlerja kot krivca. Toda na pobudo poljskih izseljencev in be-

guncev je vzel preiskavo v roke kongres v Združenih državah Severne Amerike in je zasljal v ta namen najrazličnejše še žive priče. Prav te dni je objavil uspeh te dolgotrajne preiskave. Tudi ta nima drugega

pokazati kot skrajno zahrbtnost in cinično podivjanost ruskega komunizma, ki je hladno Hitlerju pripisal, kar je sam hladnokrvno in premišljeno izvršil. Tudi o tem priobčujemo danes članek.

Množični pokol v Katynu

Posebni odbor ameriške predstavniške zbornice je predložil 2. julija 1952 zbornici poročilo o množičnem pokolu 15.000 poljskih častnikov in intelektualcev v Katynskem gozdu in obtožuje v tem poročilu Sovjetsko zvezo tega zločina. Svoje zaključke utemeljuje z ugotovitvami, ki jih je sprejel v teku 9mesečne preiskave. Odbor priporoča zbornici, da naj pozove glavno skupščino ZN, da predloži zadevo na nadaljnji postopek svetovnemu sodišču.

Odbor izjavlja med drugim, da je izven vsakega dvoma, da je sovjetska tajna policija zakrivila množični pokol poljskih častnikov in intelektualnih voditeljev v Katynskem gozdu in da ni niti iskricke kakega dokaza za trditve, da bi ta mednarodni zločin zakrivila kaka druga država.

Kot glavne dokaze za sovjetsko krivdo pri katynskem masakru navaja poročilo sledeče točke:

1. Sovjeti so odklonili mednarodnemu odboru rdečega križa, da bi izvršil nevtralno preiskavo na podlagi nemške obtožbe v letu 1943.
2. Sovjeti k svoji lastni preiskavi v letu 1944 niso pritegnili nevtralnih opazovalcev, z izjemo skupine častnikarjev, ki so bili v Katynu in ki so kasneje ugotovili, da je vse bilo vpriporjeno po Sovjetih.
3. Sovjeti niso predložili zadostnih dokazov Mednarodnemu vojaškemu sodišču glede njihove obtožbe, da so Nemci katynski krivci.
4. Sovjeti so odklonili vsako udeležbo pri preiskavi tega odbora.
5. Uničujoče pričevanje ujetnikov, ki so bili svoj čas internirani v sovjetskih taboriščih Kozielsk, Starobielsk in Ostaškov in to v zimi 1939-40, dalje zdravniških izvedencev, ki so izvršili obdukcijo trupel umorjenih poljskih častnikov, in opazovalcev, ki so bili na kraju zločina.

Glede preiskave o Katynskem pokolu je zelo važna tudi izpovedba Jerzy Lewszeckega, ki je pričal v Londonu. Ta priča je izjavila, da je bil 1. 1943 v nemškem ujetništvu v bližini Luebecka s Stalinovim najstarejšim sinom, ki je bil tudi interniran v istem taborišču. V debati o izginotju poljskih častnikov je Stalinov sin prostodušno priznal, da so Poljake pomorili Sovjeti. Poudaril je, da so to bili intelektualci, ki so Sovjetom najbolj nevarni in da so jih zato odstranili.

6. Poljski vojaški in vladni predstavniki, ki so se razgovarjali s Stalinom, Molotovom in Berio, načelnikom tajne policije, so skozi pol drugo leto pred nemškim odkritjem Katyna brezuspešno poskušali ugotoviti, kje se nahajajo ti poljski ujetniki.

7. Sovjeti so s svojim propagandnim strojem dokazali, da se bojijo, da bi prebivalstvo za železno zavezstvo zvedelo za resnico o Katynu.

8. Odbor je prepričan, da je eden od vzrokov nedavne sovjetske propagande z bakteriološko vojno v tem, da bi se odvrnila pozornost ljudi za železno zavezstvo od preiskave tega odbora.

Odbor na podlagi izvedenih dokazov ugotavlja, da je način pokola v Katynu popolnoma podoben komunističnemu postopku na Koreji, kjer enako komunisti odklanjajo pojasnila o ujetih vojakih Združenih na-

rodov. Med temi je nepojasnjena usoda 8.000 Američanov, ki jih je general Ridgway označil za žrtve komunistične krutosti, in 60.000 Južnih Korejcev.

Odbor ugotavlja soglasno, da so Sovjeti sklenili leta 1939, kmalu po sovjetskem vdoru v Poljsko, zločinsko iztrebljenje poljskih intelektualnih voditeljev. Ugotovljeno je, da je bilo 15.000 poljskih ujetnikov v zimi 1939-40 interniranih v treh sovjetskih taboriščih, v Starobielsku, Ostaškovu in Kozielsku in da od pomladi 1940 dalje ni bilo o vseh teh ujetnikih z izjemo 400 oseb ničesar več slišati...

Odbor na podlagi dokazov ugotavlja, da so bili v Katynskem gozdu masakrirani samo ujetniki iz Kozielska. V Katynu so v sedmih množičnih grobovih izkopali 4.143 trupel. Na podlagi nadaljnjih dokazov je enako nedvomno, da so na podoben surov način umorili tudi ostanek 15.000 poljskih častnikov,

Zakaj se Sovjeti bojijo preiskave na Koreji?

V Varnostnem svetu je sovjetski zastopnik Malik z vetom odgovoril na resolucijo, s katero so svobodni narodi zahtevali, naj Mednarodni rdeči križ preišče komunistične obtožbe, da so sile Združenih narodov na Koreji uporabljale bacile. »Manchester Guardian« vidi v tem vetu potrdilo, da so oni, ki so si te obtožbe izmislili in jih podpirali — lažniki.

List pripominja, da že vse od me-

Usoda vojnih ujetnikov v Rusiji

Odbor Združenih narodov za preučevanje prisilnega dela ima v razpravi predlog, naj bi preiskal tudi obtožbe, ki jih je naperila proti Sovjetski zvezi Severnoatlantska zveza zaradi usode nekdanjih vojnih ujetnikov, katere je ta uporabljala za prisilno delo.

Severnoatlantska zveza je izdala pretekli teden posebno poročilo o usodi vojnih ujetnikov, ki jih je Sovjetska zveza zajela med drugo svetovno vojno in vključila v svoj sistem prisilnega dela. S tem je oživila obtožbe ameriškega senatorja in pravika Homerja Fergusona, ki je očital Sovjetski zvezi, da prikriva usodo 1.285.494 nemških, 370.000 japonskih, 200.000 madžarskih, 180 tisoč romunskih in 63.000 italijanskih vojnih ujetnikov. Mnogi od teh so umrli v sovjetskih ujetniških taboriščih, vendar pa morajo biti po Fergusonovem mnenju tisoči od njih še živi.

Te dni je pričal pred tem preiskovalnim odborom ZN tudi predsednik »Ameriške federacije dela«, Matthew Woll, ki je izjavil, da so Sovjeti nalašče obtožili mnoge nemške in japonske vojne ujetnike vojnih zločinov, ki so tako dobili pretvezo, da so jih lahko poslali v koncentracijska taborišča na prisilno delo.

ki so bili internirani v Starobielsku in Ostaškovu. Ujetniki iz Starobielska so bili pobiti v bližini Harkova, ujetnike iz Ostaškova pa so na Belem morju spravili na ladje in jih potopili.

Predsednik odbora Madden je zahteval, da naj kongres na svojem prihodnjem zasedanju imenuje odbor, ki naj preišče zločine proti ujetnikom ZN na Koreji. Dalje je Madden zahteval, da naj Združeni narodi podvzamejo korake proti takim mednarodnim morilecem, kot so morilci katynskega pokola. Izjavil je: »Združeni narodi morajo enkrat za vselej povedati, da civilizacija ne bo trpela mednarodnih umorov kot sredstva za svetovni napad.«

Odbor je v svoji preiskavi zasljal 81 prič, proučil 183, pojasnil izpovedbe nad 100 prič, ki niso mogle priti osebno na zaslišanje. Zaslišanja so bila v Združenih državah, Londonu, Frankfurtu, Berlinu in Neaplju.

Mi Slovenci pa ne smemo pozabiti, da smo imeli svoj Katynski pokol v kočevskih gozdovih v mesecu juniju 1945, ko so komunistične oblasti pobile 10 tisoč izročenih jim domobrancev, samih pristnih slovenskih fantov. Ameriški Slovenci so v tem oziru že začeli informirati ameriško javnost ter zahtevajo mednarodno preiskavo v tej zadevi.

seca februarja komunisti od Pekinga do Peruja brenčijo, da so Amerikanci uporabljali proti Kitajcem in Severnim Korejcem bacile. Ta obtožba bi pomenila — če bi bila resnična — da so Združeni narodi »krivi strahovitih zločinov«. Dalje »Manchester Guardian« spominja, da se je v mesecu maju in aprilu Mednarodni rdeči križ ponudil, da pošlje nevtralno preiskovalno komisijo na Korejo in Kitajsko. To ponudbo je ameriška vlada takoj sprejela, kitajski in severnokorejski komunisti pa so jo omenjali le v svojih žaljivih radijskih oddajah in besednih napadih na Mednarodni rdeči križ v tisku in radiu.

»Malik se je že v prejšnjem mesecu, ko je bil predsednik Varnostnega sveta, posredno dotaknil vse zadeve. Predložil je resolucijo, v kateri je pozval vse narode, da ratificirajo ženevski protokol iz leta 1925 o bakteriološkem vojskovanju, a je ostal začuda molčeč, ko je šlo za tako zvane »dokaze« o rabi bacilov na Koreji, ki jih je moskovska propaganda dan na dan sejala v svet.

Združene države so predložile drugo resolucijo — to, ki jo je končno Malik z vetom preprečil. V tej resoluciji Amerika zahteva nepristransko preiskavo korejskih obtožb. Dokler je bil Malik predsednik Varnostnega sveta, je lahko preprečil razpravljanje o ameriškem predlogu; toda ko je Sir Gladwyn Jebb 1. julija stopil na njegovo mesto, je prišla resolucija v pretres in so jo podprle vse članice Varnostnega sveta razen Malika. Njegov veto pa je že sam po sebi silno zgovoren. Sicer je videti v njem le posredni dokaz, vendar bo prav ta pripeljal mnoge ljudi, če doslej še tega niso spoznali, do spoznanja, da so bile komunistične obtožbe že od vsega početka sleparske. In zakaj nočejo preiskave? Dejstvo, da so zavrnili preiskavo, dovolj glasno vpije, da so — lažniki.«

Šesta nedelja po binkošti

Iz svetega evangelija po Marku (8, 1-9)

Tisti čas, ko je bilo mnogo ljudstva pri Jezusu in niso imeli kaj jesti, je poklical učence in jim rekel: »Ljudstvo se mi smili; kajti, glejte, že tri dni vztrajajo pri meni in nimajo kaj jesti. In če jih odpustim lačne na njih dom, bodo na potu omagali, zakaj nekateri od njih so prišli daleč.« — Njegovi učenci so mu odgovorili: Kako jih bo mogel kdo nasititi s kruhom tukaj v puščavi? — Vprašal jih je: »Koliko hlebov imate?« — Ti so rekli: »Sedem.« — In velel je množici sedeti po tleh; in vzel je sedmero hlebov, se zahvalil, jih razlomil in dajal svojim učencem, da bi jih pogladi prednje; in položili so jih pred množico. Imeli so tudi nekaj ribic. Tudi te je blagoslovil in velel položiti prednje. In jedli so in se nasitili. Nato so pobrali ostanke koscev — sedem košar. Njih pa, ki so jedli, je bilo kakih štiri tisoč; in jih je odpustil.

ČUDEŽ VERE

Globoko gane ta množica — štiri tisoč mož brez žena in otrok! Preprosto ljudstvo je to, ki se gnete okrog Jezusa. Tri dni že vztraja pri njem, pozablja na zaposlitev, celo na jed ne misli, ker je žejna samo besede božjega Sina in srečna ob njem! Ta množica ne misli na jed, zakaj njih duše so bile polne božje veselja, nasičene, zato se za drugo ne brigajo. Duhovno veselje oglušuje vse telesne, naravne gone.

Kako je pri mnogih danes drugače! Nekateri kristjani se obračajo na vse strani: skrb za materialni kruh in delo, za katerega si prizadevajo, jih oddaljuje od Gospoda. Odtujenost od Cerkve in zakramentov pa opravičujejo takole: »Sem v stiski, brez posla in dela ne najdem. Nimam kaj jesti in zgubil sem voljo do molitve. Nima pomena, da bi hodil v cerkev, saj se Bog zame ne zanima!« — Pa smo danes morda vse preveč pozabili na lepo besedo božjo pri Psalmistu, ki pravi: »Nisem videl pravičnega zapuščenega potomca, ki bi si kruha iskal« (Ps 36,25).

Ljudstvo ima tudi danes hrepenenje po Kruhu živega Boga. Naveličalo se je lepih besedi obljub, hrepeni po besedah življenja, po Kruhu življenja! Koliko jih je, ki so

se naveličali poslušati obljube, zahrepeneli so po notranji tolažbi, po Onem, ki so nanje prišli. Čudež vere se obnavlja danes bolj kot kdaj koli med našim narodom pod težkim jarmom preganjanja. Kruh živih ga drži pokoncu, da ne kloni, ne omaga, marveč vztraja v zvestobi do Cerkve in Kristusa.

Tri dni so vztrajali pri Gospodu. Kako so hitro minili ti dnevi, pa nihče se ne kesa, da jih je »zapravila« v skrbi za dušo, zakaj prepričani so bili, da je čas posvečen skrbi za dušo in ob Gospodu najbolje naložen.

Kako drugače mnogi mislijo! Ne najdejo časa, da bi Bogu dali čast in svoji duši možnosti za posvetitev. Morda je tri dni prilika bivati v božji bližini: duhovne vaje so, ali tri ure pri duhovni obnovi. Pa že je sto ugovorov: Kako morem ostati tri dni izven doma, tri ure tiho, ko imam pa toliko dela, nujnih opravil! Tako eni!

Drugi pa merijo z vso skopostjo čas, ki ga posvetijo Bogu in duši. Ili k sv. maši. Kako jim je odveč! Ker že mora biti, naj bo! A samo ena, suha, brez božje besede. In gorje, če duhovnik kratko spregovori izpred oltarja, malo počasneje mašuje. Kako so nervozni, škoda zapravljenega časa! Da bi popoldne ob nedeljah še k blagoslovu šli, jim niti v glavo ne pride. — A za zabavo se čas ne meri: kolikor dalj biti v veselju družbi, v slabi tovarišiji! Nedelja pa je dan, ko se morejo razvedriti brez vsake skoposti za lepi čas! Goštilne vidijo goste cele dneve, tudi tri, če se je treba žrtvovati. Sprehodi, izleti, šport, turizma, kopanje in tisoč načinov razvedrila brez kaknega merjenja časa, brez nervoznosti, da bi zamudili važna opravila! To je pač v načrtu, a Bog in skrb za duše nikdar ne pride v načrt dneva, ne nedelje ne delavnika! Za Boga je mnogim pol ure na teden preveč!

Ne trudimo se preveč za jed, ki mine, za materialne stvari! »Ne delajte za jed, ki mine, marveč za jed, ki ostane za večno življenje« (Jn 6,27). Približajmo se bolj k Bogu, od katerega vse prihaja in h kateremu vse teži. Prazniki pa so dnevi božji, posvečeni Bogu in naši duši, ne pa satanu in pogubi naših duš!

dnevem delu noč za nočjo, žrtvovati tudi v denarju za nabavo raznega materiala, ko razen nekaj lesa od strani oblasti ni bilo nobene podpore in pomoči iz kakih javnih fondov. In vztrajna volja požrtvovalnih Slovencev je težko delo dovršila. Sredi taborišča stoji prelep božji hram, ki ga obdružujejo domačini in tujci, ne izvenzaj stavbenike in druge strokovnjake.

Na praznik sv. Petra in Pavla je slavilo to požrtvovalno delo svojo krono in svoj praznik. Izvršil se je slovesen blagoslov kapele. Venci in mlaji in obilne cvetice so krasile božji hram zunaj in znotraj. Blagoslov je izvršil ob obilni asistenci slovenskih begunskih duhovnikov ter veliki množici slovenskih beguncev in rojakov vrhovni dušni pastir jugoslovanskih beguncev v Avstriji in generalni vikar msgr. dr. Jože Jagodič, ki je imel po blagoslovu kapele navdušeno pridigo in daroval nato prvič v novi kapeli slovesno sveto mašo. Popoldne pa je slovenski kapucin p. Jakob Vučina blagoslovil in umestil v kapeli po lepem priložnostnem nagovoru križev pot.

Vsa slovesnost pa je imela poseben poudarek v tem, ker so ta dan obhajali štirje od navzočih duhovnikov svoje mašniške jubileje. Msgr. dr. Jagodič, ki je obhajal svojo 30letnico, so asistrali: dekan Jernej Hafner kot 40letnik, župnik Anton Miklavčič kot strelbni jubilar (25 letnik) in prof. Pavel Slapar kot 20letnik. Seveda manjkalo deklaracij in cvetja, in se je vse radovalo, ko je številna slovenska begunska družina doživela v tujini tako lep dan.

ZMAGOSLAVNI DAN SLOVENCEV V PARIZU

V nedeljo 8. junija, na praznik svete Trojice, je bilo pod vodstvom pariškega nadškofa Feltina mednarodno romanje v pariško katedralo Notre-Dame. Romanja so se udeležili poleg Francozov: Angleži, Nemci, Belgijci, Luksemburžani, Italijani, Čehi, Slovaki, Španci, Holandci, Poljaki ter Slovenci in Hrvati.

Slovenci so prišli ne samo iz Pariza in okolice, temveč tudi iz ostalih delov Francije. Najbolj številna je bila skupina rudarjev iz severnega departementa Pas-de-Calais. Prišli so s svojim duhovnikom msgr. Zupančičem ter s svojim pevskim zborom, katerega vodi gospod Franc Per. Dopoldne so imeli Slovenci peto sveto mašo v cerkvi Čudodelne Marijine svetinje, rue du Bac, potem so si skupaj ogledali glavne zanimivosti Pariza, opoldne pa imeli skupen obed.

Ko so eno uro pred začetkom prišle narodne slovenske noše pred katedralo, so jih začeli naravnost oblegati fotografi iz vseh delov sveta. Neprestano so jih slikali in vsak je spraševal: »Od kod ste?«

Ob tretji uri so vse skupine s svojimi narodnimi zastavami na čelu slovesno prišle v katedralo, nakar jih je pozdravil pariški generalni vikar msgr. Rupp. Nato je bila za vsako narodnost kratka pridiga in pesem v njihovem jeziku.

Za Slovence je imel rektor Jugoslovanske katoliške misije gospod Nace Čretnik naslednji govor:

Bratje in sestre!

V duhu katoliške skupnosti in ljubezni smo se zbrali z zastopniki številnih evropskih narodov v eni najlepših francoskih Marijinih cerkva, da počastimo nebeško Mater in božjega Sina, da jima obljubimo zvestobo in da ju prosimo blagoslova zase, za svoje, za naše narode.

Zato pa mi Slovenci poročajmo v Marijinih svetih na slovenski zemlji: k Mariji Pomagaj na Brezje, h Gospé Sveti na Koroško, na Višarje, na Sveto goro pri Gorici, na Staro goro v Beneški Sloveniji, k Novi Stifiti na Dolenjsko, k Materi Milosti v Maribor, na Ptujsko goro, pa še v Turnišče v Prekmurje. Zahvalimo božjega Sina za dar svete vere, Devico verno pa prosimo, da bo naša vera vsak dan močnejša, naša ljubezen vedno bolj goreča in požrtvovalna, da bomo Kristusa nosili ne samo v svojih srcih, marveč da bomo po njegovem nauku organizirali svoje dru-

žinsko življenje, naše narodno javno življenje. Materinska roka Nje, ki jo kliče mo »Pomočnico kristjanov«, pa naj čuva nad našim narodom, da bodo vsi Slovenci znali in hoteli, v svobodi in prostosti pa mogli in smeli urejati svoje življenje, privatno in javno, po Kristusovih načelih. »Tolažnica žalostnih« naj da tolažbe bratom in sestram, ki trpijo! »Pribežališče grešnikov« naj odpre oči onim, kateri jih preganjajo! »Zdravje bolnikov« pa naj da pomoči in poguma našim bolnim bratom in sestram!

Naš veliki vladika Anton Bonaventura Jeglič je imel za geslo: »Po Mariji k Jezusu!« Bratje in sestre! To mora biti tudi naše geslo, naš cilj, naš program, naše življenje! Kakor smo po Mariji prejeli Jezusa, tako bomo z Njeno pomočjo dali Kristusov pečat življenju vsakega izmed nas, okolju, v katerem živimo, slovenskemu narodnemu življenju.

»Po Mariji k Jezusu!« — to je danes naša obljuba, danes in vsak dan pa naša pot, naše življenje.

Po govoru je pevski zbor iz Bruya-ja zapel pesem »Marija, skoz življenje voditi srečno znaš.«

Vsi prisotni so bili presenečeni nad lepoto slovenske pesmi in nad krasnim podajanjem slovenskega zbora, ki je bil ves v narodnih nošah.

Na koncu slovesnosti je pariški nadškof Feltin v svojem jedrnatem govoru poudaril, da smo v katoliški Cerkvi vsi narodi eno, čeprav nas loči jezik in četudi so nas vešahi zgodovina in njeni dogodki postavili na različne strani. Ljubezen je vez, pravica pa podlaga za pravi mednarodni mir.

Zvečer je pariški radio oddajal za domovino izčrpano poročilo o romanju v katedralo Notre-Dame, Slovenci so kar pred mikrofonom na oddajni postaji ponovili svoj del ter tako tudi bratom v domovini dali čuti lepoto tega dne.

Ko so se zvečer razhajali na vse strani, eni z motorjem, drugi z vlaki, tretji z avtobusi, so vsi odnesli s sabo nepozabne vtise na trenutke, ko je pod močnimi oboki pariške katedrale odmevala slovenska pesem, odnesli so najlepše spomine na krasno pariško mesto, v srcih pa so nesli zavest, ki jima daje upanja in poguma, da namreč Marija skoz življenje voditi srečno zna.

cele ure je bil zaprt v svoji sobi. Telovadil je, gojil boks. Nekega dne je zaupal, da hoče izuriti svoje telo. Toda ni bil to njegov prvi ideal. Že kot otrok je občudoval narodne junake. Veliko je čital, celo stvari, ki so mu čisto zmešale glavo. Prišel je tako daleč, da je videl Boga samo v naravi. Narava je bila zanj Bog. Od površne protestantske vzgoje, ki jo je dobil doma, ni ostalo ničesar.

Kasneje se je celo navdušil za Budhove nauke. Za drag denar je kupil celo kitajski Budhov kipec, da bi ga častil.

ISKANJE BOGA

K sreči je bil Helmut silno nadarjen. Njegovo srce je hrepenelo po ljubezni. Ni imel še dvajset let, ko je prišel do spoznanja, da morajo imeti moralni zakoni globljo podlago. Začel je študirati filozofijo. Odkril je nove junake — ne junake telesne moči, ampak junake volje, lepe in plemenite duše. Vsi veliki ljudje so častili Boga. Večina izmed njih si je vzela za svoj vzor posnemanja kakšne velike ljudi iz zgodovine. Helmut se je sedaj vpraševal: Ali mora biti tak vzor ravno Kristus? Toda zakaj ne kdo drugi? Zakaj ne Konfucij, ali Budha?

Navdušil se je za Kristusa. Prevzela ga je njegova ljubezen do ljudi. Mladi akademik je živel kot samotar. Nobenega veselja ni čutil za izlete. Živel je zaprt v svoji sobi in čital, vedno čital. Prebiral je življenje svetnikov. Pravo odkritje pa je bil zanj sv. Tomaž Akvinski s svojo filozofijo. Vstajal je ob petih zjutraj. Kliče ga je budika, ki jo je postavil pred posteljo, da se je tako zavaroval pred samim seboj. Moral je skočiti iz postelje, da je ustavil njeno zvonjenje. V dveh letih je znal na pamet Tomaževo Summo Theologiae.

PRVIČ V CERKVI

Njegov razum je bil na višku moči. Postal je goreč katoličan. Odločno je branil povsod svojo novo vero. Odkrival se je pred križem, kjerkoli ga je srečal. Kupil si je lepo Marijino podobo in jo ves srečen opazoval. Pri vsem ga je vodil nek skrivnostni »katoliški čut«, kakor je sam rekel. Bilo mu je enaindvajset let pa še ni bil pri sveti maši. Neka prijateljica ga je peljala prvokrat: vedel se je spoštljivo, toda ničesar ni razumel. Naslednjega dne ga je vleklo nazaj. Cerkve je bila prazna. Ogledoval jo je in se končno ustavil v molitvi ne pred sv. Rešnjim Telesom, ampak pred sliko Tomaža A'vinskega.

Še vedno ni bil v stiku z nobenim katoliškim duhovnikom. Vodila ga je skrivnostno milost božja. Našel je mir, uravnoteženje in veselje.

Sedaj je bil že trdno odločen, da bo postal katoliški duhovnik. Sredi vojne vihere je vstopil v katoliško Cerkev in se začel takoj pripravljati na duhovniški stan.

JEZUSOVA LJUBEZEN GA JE OSVOJILA

Njegovi prijatelji so bili obupani in so se vpraševali, zakaj se odpoveduje svoji lepi bodočnosti. Neka njegova stara prijateljica jim je takole razložila: »Tu ne gre za razočarano ljubezen. Ne gre za vpliv kakšne osebe, prav tako ne za podvedovano nagajenje. Ni si mogoče misliti, da bi po tej poti hotel priti do bogate službe. Ni obupanost nad svetom. V gotovem trenutku svojega življenja je začutil močno ljubezen do Jezusa Kristusa in čuti potrebo, da brani svoje novo prepričanje, svojo novo vero, ker ve, da je delo njegovega ljubljene Učenika.«

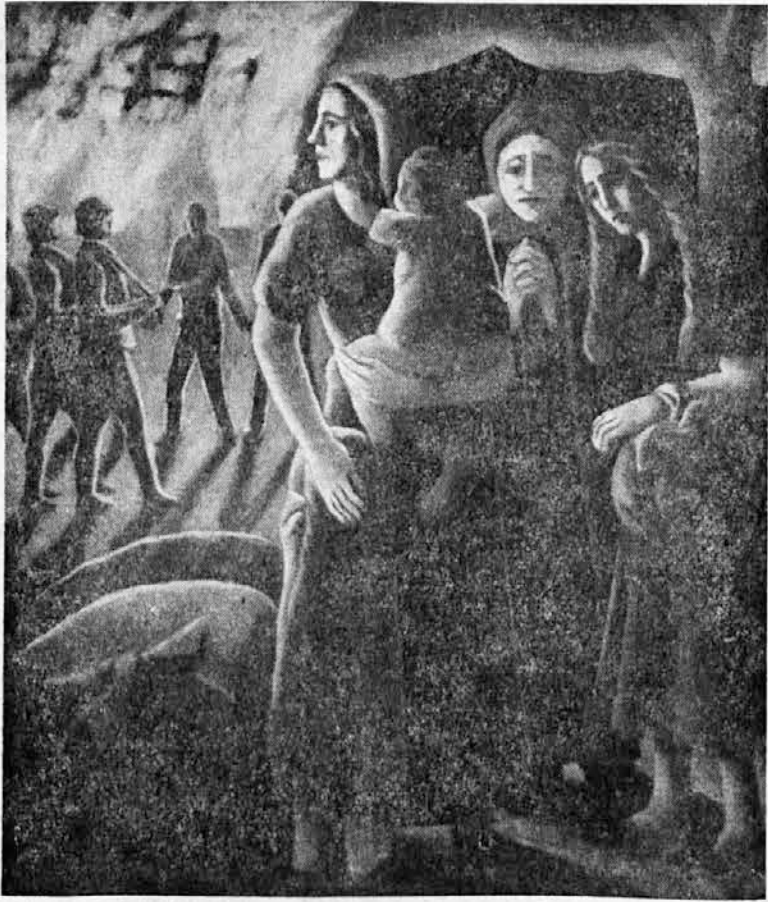
Slava pok. Poldetu Doljaku

BOG NE ZAPUSTI SVOJIH

Ranjki Poldo je s svojim močnim in polnim glasom sam mnogo prepeval v Božjo slavo, marsikateremu cerkvenemu pevskemu zboru je bil glavni steber, mnogokrat tudi voditelj; premnogim je omogočil obisk božjih poti, saj je za zelo nizke cene prevažal romarje. Tudi drugače je bil dobrega sra, dobitnik mnogim, svojim nastavljenecem pa bolj skrbni oče kot strogi gospodar.

In takih ljudi Bog ne zapusti v njih najbržkejši uri. Poldo se je ponesrečil, skozi 6 ur hudo trpel, a ostal je pri poimni zavesti do konca. Najprej je uredil svoje račune z Bogom. Hčerki je naročil, naj pokliče duhovnika. In Poldo se je lepo spovedal, prejel sv. popotnico in tudi sv. poslednje olje. Tako pripravljen se je predstavljal pred Sodnikom.

(Hudomušneži pravijo, da je kar z avtomobilom oddrdal v nebesa, a da je nekoliko zamudil, kot je bila njegova navedba. Saj veste kakšen je bil: Obljubo je izpolnil, a navadno se je nekoliko ali pa mnogo zakasnil).

Tone Mihelič - BEGUNCI

Helmut Fachsel

V letih po prvi svetovni vojni je postal v Nemčiji zelo slaven mlad duhovnik Helmut Fachsel. Premaganim Nemcem je znal govoriti tako, kakor skoraj nihče drugi. Oznanjal je vero pradedov, katoliško vero, ki so jo mnogi pozabili. Znal je pokazati večne resnice v taki obliki, da je privlačil množice. Kjerkoli je bilo napovedano njegovo predavanje, so morali mnogi ostati zunaj, ker so bile vstopnice že razdane.

Znal je govoriti svobodomislecem, protestantom, komunistom in celo Judom. Neutrudljivo je delal za versko obnovo demone, dokler mu ni Hitlerjev nacizem preprečil delo. Njegov življenjepis so zapleni-

li. Takrat se je umaknil čez mejo v Švico in tam našel novo polje dela. Naletel je na nešteto ovir, na nezaupanje, na sumnje. Samo njegova železna volja delati za Kristusa je premagala vse.

Sedaj hodi od mesta do mesta in goreče oznanja Kristusa in njegov božji nauk. Najraje govori tistim, ki so zapustili Boga, ki med dvomi in negotovostjo iščejo resnice.

ČASTILEC NARAVE IN BUDHE

Leta 1908 je 17 let star prvič zapustil bogato in posvetno hišo svojih stricov, da bi šel študirat. Takrat bi pač nihče ne mogel uginiti, za kaj je rojen ta fant. Po

Velik praznik v taborišču Spittal na Koroškem

Na Koroškem v Avstriji se nahaja v mestu Spittal na Dravi veliko begunsko taborišče, v katerem je našlo doslej svoje zatočišče veliko število slovenskih beguncev. Pred selitvijo beguncev v prekomorske dežele in dokler je oskrbovalo taborišča IRO, je bilo v tem taborišču do 3000 slovenskih beguncev hkrati. Ko so se ljudje v preteklih letih preselili in je taborišča v Avstriji prevzela avstrijska oblast, se je število slovenskih beguncev v tem taborišču skrcilo na okrog 500. Vendar se število v zadnjem času zopet veča, ko skoro ne mine dan, da se ne bi pomnožilo z novimi begunci iz Slovenije.

V tem taborišču je prostrana kapela z oltarjem brezijske Marije Pomagaj. Ta kapela je v zadnji zimi utrpela veliko škodo, ko so se zaradi velikih skladov snega nagnili sami temelji in je bilo v nevarnosti, da se kapela povsem podere. Oblast je zato nadaljnjo božjo službo v njej prepovedala. Služba božja se je vršila nekaj mesecev sem v bližnji podružnici in pokopališki cerkvi v Edlingu. Toda verni slovenski begunci se niso mogli sprijazniti s tem stanjem, da bi bili brez svoje kapele s priljubljenim Marijinim oltarjem. In ker oblast ni pokazala nobene razumevanja za popravilo sedanje kapele ali za zgradnjo nove, so Slovenci sami pljunili v roke ter se lotili prenove. Toda bilo je treba trdo in naporno delati, žrtvovati v množici delavcev po prestatem

Protiverska borba in vzgoja mladine v Jugoslaviji

Osmi številka revije »Civiltà Cattolica« (str. 135-149) vsebuje obširen in temeljit dopis o težavah, ki jih ima Cerkev pri vzgoji mladine v Jugoslaviji. Ponatisnili bomo glavne misli iz tega dopisa.

RAZOČARANJA

Vsem onim, ki bi v politiki Jugoslavije radi videli znamenja ugodnih sprememb, niso prihranjena grenka razočaranja.

15. marca je Tito v govoru skupini akademikov jasno povedal naslednje: »V zelo težkem položaju smo. Iz Zahoda prihaja k nam val malomeščanske miselnosti; iz Vzhoda pa nas kot mora tlačiti sovjetska propaganda, ki nam skuša vsiliti one metode, ki uničujejo Leninovo zamisel. Kdor hoče, da nauk, ki sta ga učila Marx in Engels in katerega je praktično izvedel Lenin, postane živa resnica, se mora varovati vplivov iz Vzhoda in Zahoda.

Po prelomu z Rusijo, skuša naša partija sodelovati z zahodnimi državami. V naših odnosih z Zahodom nismo izdali načel Marx-Leninovega nauka.

Prosili smo za posojilo... Tudi Rusi bi ga lahko dobili, če ne bi zagrešili raznih neumnosti. Do danes smo prejeli v raznih oblikah približno eno milijardo dolarjev. Tovariši, sami si lahko predstavljate, kako velika pomoč je bila to za nas; našemu narodu pomaga do onih velikih ciljev, ki jih hoče doseči, namreč industrializacijo naše zemlje in zgraditev socializma. Preden smo prosili za pomoč, smo dobro premislili. Ostali smo zvesti našim načelom in nismo popustili ne v notranji in ne v zunanji politiki... (Borba, 16. marca 1952).

Ne pričakujemo torej, da bodo dejanja govornika drugače, če se Tito niti v besedah noče približati Zahodu, tistemu Zahodu, ki spletkari v upanju na njegovo spreobrnitev. To velja zlasti za versko polje.

CASOPISNA GONJA

Nekatere novice, ki bi rade olajševalno vplivale, postavlja vlada sama na laž, ki se postavlja na čelo sovražnikov cerkve in s tem potrjuje vso ono hrupno gonjo, ki jo vodi tisk v Jugoslaviji.

Nesčetokrat vabijo Tito in njegovi tovarši, naj se ljudstvo čimbolj oklene komunističnega nauka.

V nekem pismu glavnemu komiteju komunistične partije Slovenije, ki sta ga podpisala Kidrič in Kerdelj, se omenja borba delovnega ljudstva proti sedanjim lažnim učiteljem marxizma (Sovjetom) in proti srednjeveškemu mračnjstvu, ki še vedno prevladuje v gotovih krogih in se jasno kaže med kmečkim ljudstvom, ki je še vedno prežeto z verskim duhom... (»Slovenski poročevalec« 9. febr. 1952).

Boj proti veri je glavna naloga vsega tiska, ki se javlja včasih bolj skrito in previdno, a največkrat hrupno in očitno. Zanimivo je, kako so si izjave raznih komunističnih časopisov podobne.

Casopis »Napreda« piše 15. febr.: »Verske organizacije učijo neprestano o onostranskem življenju, o nebesih, o peklu, itd. in s tem odvrčajo pozornost svojih vernikov od te »solzne doline«; nasprotno pa se sami prav dobro počutijo v solzni dolini in si skušajo udobno urediti svoje življenje.«

Cisto podobne izjave najdemo v drugih časopisih. Neprestano se norčujejo iz verskih čustev ljudstva, ki zaničuje in zavrača materializem. In kakor v posmeh se ponavljajo izjave, da je v Jugoslaviji po ustavi zagotovljena svoboda vesti.

Tragično pa je, da nekateri tuji niso zmogni prepoznati zločinske igre, da majhna skupina brezvercev ponižuje in sramoti vse, kar je ljudstvu svetega. Prepričuje, da bi imeli otroci krščansko vzgojo in da bi duhovniki vršili svoje delo.

Sedaj ne gre več samo za borbo proti katoliški Cerkvi, ampak proti vsakemu verskemu prepričanju. Članki komunističnega časopisa očitno kažejo, da hočejo izbrisati vsako sled o Bogu.

TITOVA NEVEDNOST

Vsi vedo, odkod izvira vsa ta gonja, samo Tito se dela nevednega. 11. marca je skupini ameriških dopisnikov izjavil, da je v Jugoslaviji tisk svoboden in zato vsi članki ne morejo biti napisani po želji vlade.

Ti časnikarji bi lahko vprašali Tita, ali bi dovolil, da se smeš zborovanje komunistične partije v najbolj skritem kraju, kakor je to storil zagrebški »Vjesnik« o obredih svetega krsta? (22. dec. 1951). Ali bi dovolil, da kak časopis piše ironično o kakšnem njegovem govoru, kakor je to storila beograjska »Politika« z govorom sve-

tega očeta (18. dec. 1951)? Ali bi dovolil, da najbolj zakoten listič piše z malo začetnico njegovo ime, kakor dela vse jugoslovansko časopisje z imenom Bog?

»KATEKIZEM JE ZA NAŠE SOLE NESMISEL...«

Komunizem hoče doseči popolno spremembo v mišljenju. Ve, da je to delo težko, zato se povsod silno trudi, da pridobi mladino. »Ljudska pravica« dne 15. dec. 1951 piše:

»Reakcionarnim duhovnikom, ki so zvesti Vatikanu, ni všeč, da se v naših šolah mladina ne vzgaja v duhu praznovanja. Duhovniki, ki so sovražniki naše ljudske oblasti, ne morejo poučevati mladine ne v šoli in ne v cerkvi... V šolah se mladina poučuje na osnovah znanstvenih odkritij in raste v zelo moralnem duhu... Katekizem je za naše sole nesmisel: zanj ni prostora. (podčrtal prev.) Zato se mi zdi, da duhovniki, ki vzgajajo mladino v duhu praznovanja, ne smejo poučevati katekizma niti v cerkvi. Širiti praznovanje pomeni poneumljati ljudstvo... Poleg tega je širjenje praznoverske propagande tudi kaznivo...«

Po vsem tem se ne moremo čuditi žalostni usodi, ki jo je imel katekizem v šoli, dokler ga niso popolnoma prepovedali. Vemo, da se je v vseh katoliških krajih nekdanj poučeval verouk na vseh šolah, osnovnih in srednjih. Danes se ne poučuje nikjer več.

MILICNIKA V CERKVI

Uradni list republike Slovenije z dne 31. julija 1951 določa, da si morajo duhovniki za pouk v cerkvi in za pripravo na prvo sveto obhajilo preskrbeti posebno dovoljenje. Duhovnikom, ki niso v milosti pri komunistih, dovoljenje hitro odrežejo. Duhovniki, ki se niso držali te krivične odredbe, so bili kaznovani na velike denarne kazni in nekateri celo zaprti. Neki sta dva milicnika prišla v cerkev, kjer je duhovnik otrokom v cerkvi razlagal krščanski nauk. Ostala sta pokrita, potem sta šla pod prižnico in župniku ukazala, da preneha z naukom, ker ima dovoljenje samo za med sv. mašo.

»ALI NAMERAVAS ZAPUSTITI VERO IN CERKEV?«

Pogosto se pri pouku prezira osnovna svoboda vesti. Šole se spreminjajo v sodišča in učitelj v zasliševalnega sodnika, ki mu morajo dijaki odgovarjati, ali hodijo v cerkev, ali prejemajo zakramente, ali verjejo v Boga... Dijaki so postavljeni na težke preizkušnje, da ne zatajijo vere. Po drugi strani pa se izpostavljajo nevarnosti, da jih bodo zasmehovali učitelj in nevarni tovariši, ali celo, da bodo odstranjeni iz šole.

Preteklega marca so morali vsi dijaki učiteljski v Sloveniji odgovoriti na naslednja vprašanja:

1. Iz katere gimnazije prihajaš in zakaj? 2. Poznaš odgovornost, ki jo ima učitelj na vasi za zgraditev socializma? 3. Ali si idealist, ali materialist? 4. Ali hodiš redno v cerkev ali samo ob večjih praznikih? 5. Ali hodiš v cerkev zaradi pritiska staršev ali koga drugega? 6. Ali hodiš iz strahu pred smrtjo? 7. Kaj te vleče k Cerkvi in veri? 8. Ali verješ samo iz sentimentalizma? 9. Ali veš, kaj so duhovniki delali v politiki? 10. Ali pripadaš h klerikalcem? 11. Ali se ti zdi pravično, da je država odstranila verouk iz šol? 12. Ali imaš verske dvome? 13. Ali nameravaš v bližnji bodočnosti zapustiti vero in Cerkev? 14. Zakaj bi zapustil vero? 15. Ali ne bi zapustil vere niti, če bi bil zato odstranjen iz šole? 16. Zakaj in kdaj si zapustil vero in Cerkev?

»Slovenski poročevalec« je 22. febr. 1952 predlagal, naj se odstranijo iz srednjih šol vsi dijaki in dijakinje, ki so pod vplivom duhovnikov.

»GLEJ, TVOJ JEZUS GORI!«

V boju proti veri ne priznajo niti nežnim otrokom, ki se ne morejo braniti. V dneh pred Božičem je neka učiteljica — komunistka zaplenila deklici podobico Deteta Jezusa. Prostaško ji je iztrgala podobico, jo zmagoslavno vrgla v peč in rekla: »Glej, sedaj tvoj Jezus gori!« Deklica pa je morala zadrževati solze, ker se je hala še hujšega. Žal, ne gre tu samo za osamljen primer.

Na desetine dijakov je bilo po božičnih praznikih izključenih iz šol, ker na božični dan niso prišli v šolo. V mnogih razredih pa so učitelji javno zasmehovali

učence, ki so praznovali Božič, češ da so tepeci in praznoverci. Doma so otroci pripovedovali staršem, kaj se jim je pripetilo v šoli. Starši pa niso smeli pokazati svoje nevolje niti pred otroci, ker so se bali, da jih ne bi lastni otroci s kakšno neprevidno besedo izdali v šoli.

UČITELJI IN PROFESORJI NE SMEJO V CERKEV

Vzgojitelji, ki ne marajo biti zapeljivi in krvniki svojih učencev, ali ki drugače živijo, kakor učijo, so bili postavljeni na težko izbiro.

»Ljudska pravica« se 23. febr. jezi, da mnogi učitelji niso dovolj jasno razložili izdajalske politike Vatikana in da niso povedali, kako se je človek razvil iz opice. Zraven dostavlja grožnje. »Slovenski poročevalec« gre v svojih grožnjah še dalje. 1. marca piše takole: »Učitelji in profesorji, kot vzgojitelji bodočih generacij, morajo delati in živeti po načelih socializma — drugače zanje ni prostora v naših šolah. Čevljar lahko hodi v cerkev in dela čevlje... Za kulturnega delavca pa ni mogoče dvojno življenje: učiti po načelih socializma, in živeti po misticizmu.«

Mladino hočejo torej odtegniti prav vsakemu verskemu vplivu, celo tistemu, ki izvira iz učiteljevega vedenja, ki je v nasprotju s socialističnim naukom, ki ga učijo v šoli. Zato pa tudi nikakor ne trpijo, da bi se mladina približala duhovniku.

NEVARNE ŽOGE, IGRE, KNJIGE ...

»Borba« se 3. marca zaganja proti delovanju klera. Potem navaja primer župnika iz Bezdama, ki je kupil žogo in vse, kar je potrebno za nogometno moštvo. Člani so lahko tisti, ki redno obiskujejo cerkev. Potem toži list, da isti duhovnik poučuje dečke nemščino in vijolino, samo da bi jih odtrgal od organizacije »Ljudska mladina« in jih navezal nase.

»Slovenski poročevalec« je imel 31. jan.

GOSPODARSTVO

JOGURT (bolgarsko kislo mleko)

V vseh mestnih mlekarneh prodajajo jogurt, katerega potrošnja raste iz leta v leto. Zdravniki ga priporočajo, ljudem pa tudi tekne, zato ga radi uživajo.

Jogurt je na poseben način skisano mleko. — Navadno mleko se skisa, se zje (zgosti) prav kmalu, posebno pri sedanjih toploti. Ne zadostuje samo toplota za zgoščenje, potrebne so tudi posebne kvasnice, bakterije. Teh je v zraku več kot dovolj, posebno pa v prostorih, kjer se mleko shranjuje, pa tudi že v hlevu. Teh kvasnic pa je več sort, dobre in slabe, zlahne in divje: dobre ali zlahne spreminjajo mlečni sladkor v nežno mlečno kislino, divje in slabe pa ustvarjajo še druge snovi, ki niso ne okusne ne blagodišne.

Pri izdelavi jogurta rabijo selekcionirane, posebej vzgojene zlahne kvasnice, tako imenovane »bolgarske bakterije kislega mleka«. Da ne bi bilo v mleku tudi slabih kvasnic (iz zraku, od umazane posode, itd.) rabijo za izdelavo jogurta pastirizirano posodo (= oprano vsaj v vreli vodi) ter pastirizirano (= razkuženo) mleko, katerega v to svrhu prekuhajo ali pa drži vsaj pol ure pri toploti med 65 in 72° C. Takemu mleku dodajo potem posebej vzgojenih kvasnic. Te kvasnice pa imajo tudi to lastnost, da povzročijo zjedeno (= zgostitev) mleka tudi pri sorazmerno nizki toploti in pri isti toploti tudi presnovijo mlečni sladkor v mlečno kislino.

Krajevci in Tržičani v splošnem ne marajo zjedene mleka in pravijo, da je tako mleko pokvarjeno. Mnogokrat je tudi res pokvarjeno in tako da odbija, a zjedeno mleko je lahko tudi zelo dobro, prijetno osvežujoče, malo kiselnato in zelo zdravično. Bakterije mlečne kislobe imajo namreč v človeškem telesu vse polno nalog, predvsem glede prebave. In v jogurtu je posebno mnogo takih bakterij.

Jogurt je sorazmerno drag napram drugemu mleku, zato pa si ga lahko tudi sami pripravimo: Kupimo skodelico jogurta in zlijemo v posodo z ohlajenim, prej prevretilim mlekom in premešamo: čez nekaj ur bo vse mleko zjedeno. Drugi dan vzamemo nekoliko tega zjedene mleka in ga zlijemo v drugo posodo ohlajenega, a prej prevretega mleka, itd. Tako postopoma toliko časa, dokler smo z zjednim in

delj članek proti župniku v Vrtojbi pri Gorici. Med drugim pravi:

»Med sovražnimi dejanji zoper ljudsko oblast je tudi poučevanje verouka. Ker ljudska oblast zelo dobro pozna župnika, mu ne more zaupati vzgoje otrok in zato ni dobil dovoljenja za verouk. On se za to ni brigal, čeprav je bil lansko leto kaznovan. Na razne načine sili otroke, da prihajajo k njemu k pouku. Na ta način seje med njimi versko nestrpnost. Za Novo leto je pripravil nekaj darov za otroke v krajih, ki so blokirani zaradi parkljevke... Da bi jih pritegnil še bolj, je ustanovil svojo knjižnico, v kateri ne manjka nobena knjiga novejšje izdaje, čeprav obstaja v kraju že dve drugi knjižnici...«

Zaradi daril se »Poročevalec« jezi 22. febr. nad duhovniki v Mariboru, ki se ne omejujejo samo na pouk katekizma, ampak skušajo pridobiti dečke tudi s karاملami in igrami... Pristavlja, da je Osvobodilna fronta preprečila tako »ofenzivno praznoversko reakcijo!«

Naslednji dan beograjska »Omladina« napada reške duhovnike. V Poreču je župnik Banko kupil žogo in igra z otroci. Drugod se ponavljajo podobni primeri: po vaseh in po mestih. Časopis kliče na delo zdrave sile znanstvenega komunizma, da uničujejo podobne škodljive pojave. Mladini naj razlagajo izvir življenja in človeka, izvor in bistvo vere in tako naj preprečijo, da bi mladino zapeljavali duhovniki.

UPANJE

To žalostno poglavje pa se vendar ne končuje brez upanja. In to upanje nam daje prav Titov govor, ki smo ga omenili v začetku, v katerem obžaluje, da je v sedanjem času mladina »začela prihajati pod vpliv vere«. Če se to dogaja v celoti, je lahko resen opomin tistim, ki to borbo vodijo. Po drugi strani pa nam ravno to dejstvo daje zaupanje v božjo pomoč narodu, ki mu ogražajo njegove duhovne temelje.

Ali ni tragično, da se morajo o Jugoslaviji take stvari širiti v svet? Kdaj bodo prišli jugoslovanski voditelji do tega spoznanja, da morajo dati svojemu ljudstvu res popolno versko svobodo?

oo

vina.

Žejo vzame nadalje neprevročni ruski čaj; dobra sta tudi lipov ali bezgov. Če še čaju dodamo malo limonovega soka, je še bolji. Ne sme pa biti presladek. — Dobra je tudi čista voda z malo vinastega kisa.

Ne piti preveč! Čim več nekdo pije, temveč se mora potiti.

Živali si vgasijo žejo tudi s kakšno sočno travico, mi ljudje pa z dozorelim sadjem: posebno priporočljive so breskve. Sadje pa mora biti utrjeno hladno, drugače ga moramo v vodi ohladiti.

350 telic in 2 bika

Je Marzotto kupil v Kanadi za svoje posestvo pri Portogruaru, kjer je že do sedaj redil nad 1000 krav. Vsa živina je holštansko-frizijske pasme in selekcionirana za mlečnost. Vse sedaj kupljene telice imajo seveda svoj rodovnik, iz katerega je razvidno, da so matere dale letno najmanj 7.200 litrov mleka (= dnevno po 20 litrov mleka skozi celo leto). — Telice in bikke so prispeli v Portogruaro pred par tedni.

Zaščita cene oljčnega olja.

Zadnja letina oljčnega olja je bila znatna, in ker je delalo hudo konkurenco še semensko olje (sončnice, repica, sesam, soja, itd.) so začele cene naglo padati. Vlada je preprečila nadaljnji padec cene oljčnega olja z proizvodnjo takso in temu odgovarjajočo carino od 65 lir za kg semenskega olja. Ta ukrep je imel za posledico, da se je cena oljčnega olja celo nekoliko dvignila.

Mnogi predlagajo, da naj država kupi sploh vse olje in naj ga potem oddaja v potrošnjo po stalni ceni. Morebitne prebitke naj proda v inozemstvo, primanjkljaj pa naj krije z izvozom. Ta ideja ima v vladnih krogih precej zagovornikov, a vlada tega kljub temu ne bo storila, ker bi zato bili potrebni velikanski kapitali, skladišča in osobe. Itak ima vlada v zalogi okoli 720.000 q semenskega olja in se bi ga rada rešila, ker predstavlja zaloga vrednost okoli 20 milijard lir.

Perutnina, ki izginja: pav.

Redko ga danes vidiš. Se pred par desetletji pa ni bilo gosposke vile brez pava na dvorišču: celó na kmečkih dvoriščih ni bil redek.

Nikdar pa ni bilo toliko pavov, kot v starorimskih časih. Takrat so si bogataši privoščili pri svojih pojedinah posebne krožnike s samo pavovimi jeziki ali možgani.

Pavova pradomovina je gotovo Azija, najbrže Indija. Aleksander Veliki (350 let pred Kr.) jih je od tam pripeljal v Macedonijo precej stotin, pred njim pa je že kralj Salomon vsako tretje leto dobil po morju nekaj tisoč pavov.

Slovesno praznovanje 200-letnice goriške nadškofije v Ogleju

Ta teden praznujemo god sv. Mohorja, škofa oglejskega in njegovega dijakona sv. Fortunata, ki sta na ta dan, 12. julija, pod cesarjem Neronom bila v ječi obglavljena zaradi oznanjevanja vere v Jezusa Kristusa.

Iz Ogleja je tudi našim prednikom zasijala luč sv. vere in pred 200 leti je kot naslednica oglejskega patriarhata bila ustanovljena nadškofija v našem mestu Gorica.

Zato je pravično in primerno, da se na ta dan spomni goriška cerkev svoje matere, nekdanj mogočne oglejske patriarhalne cerkve in da proslavi dvestoletnico svojega obstanka prav v veliki oglejski baziliki, ki je še edini dokaz nekdanje oglejske slave.

Zato je naš prevzvišeni nadškof odredil, da bo on sam daroval v soboto, 12. t. m. ob asistenci stolnega kapitlja goriškega v Ogleju zahvalno slovesno pontifikalno sv. mašo, ki se bo začela ob 10 uri.

Naslednji dan, v nedeljo, bo pa romanje iz vseh duhovnij naše nadškofije v starodavni Oglej, kjer bo zjutraj ob 10 uri slovesna kanoniška sv. maša s pridigo, popoldne ob 5. pa se bo razvila po Ogleju velika vseškofijska procesija, v kateri bodo nosili starodavno sv. razpelo, ki ga Oglejčani smatrajo kot čudodejino in ga cenijo nad vse zaklade svoje patriarhalne cerkve.

Ob 4 popoldne bodo v ta namen vozile izpred škofije v Gorici koriere proti Ogleju. Za prostore v njih pa se je treba oglasiti pri pristojnih župnih uradih v mestu. Za organizacijo skupnih prevozov iz našega podeželja, je prišlo to označilo malo prepozno.

Tozadavni cerkveni plakati se dobe pri dekanu.

Z G O R I Š K E G A

Kriza v tekstilni industriji

Tekstilna tvornica v Podgori omejuje delovni urnik in skuša odpustiti del delavstva. Zakaj? Zato ker ima polne zaloge izgotovljenega blaga, katerega ne morejo nikamor prodati.

Isti pojav je po celi Italiji, kjer tvornice krejajo urnik in odpustajo delavstvo. Nič boljše pa ni tudi v državah, ki so izvažale mnogo oblačilnega blaga. V Angliji je brezposelnih 60.000 tekstilnih delavcev, proizvajajo umetnih tkanin povsod krejajo. Zaloge so prepolne.

Kako je prišlo do te krize? Glavni vzroki so naslednji:

1. ZDA ne kupujejo več na zalogo, ker smatrajo, da je še zelo daleč do morebitne svetovne vojne, oziroma so rezervne zaloge polne.

2. V državah, ki so kupovale mnogo oblačilnega blaga, se je razvila domača industrija, ki krije domače potrebe. Tako je v Avstraliji, v Pakistanu (muslimanski del Indije), v državah Južne Amerike in drugod.

3. Na svetovnem trgu se je pojavila huda japonska konkurenca.

Poleg brezposelnih tekstilnih delavcev občutijo krizo tudi kmetje, saj kmetje proizvajajo glavne surovine kot konopljo, lan, bombaž, volno in pravo svilo. Naš kmet od tega ni neposredno prizadet, mogoče celo misli, da bo zanj ugodno, ker bodo morale pasti cene oblačilnemu blagu; to se bo gotovo zgodilo, saj deloma se je že. Tega pojava pa ne smemo biti veseli, ker kriza v eni gospodarski panogi nujno izzove enako krizo tudi v ostalih. Računati moramo s splošnim padcem cen in v takih slučajih se slabo godi proizvajalcem in brezposelnim.

Gorica

Zadnje čase je pri nas zelo vroče. Pravijo, da nismo še imeli v tem stoletju tako vročega poletja. Vse beži v hribe ali pa išče prijetnega hladu s kopanjem v Soči ali pa na morju. Soča je letos kar dobra za kopanje; ni namreč tako mrzla kakor druga leta. Hudo bo pa na naših vrtovih in poljih. Blagodejnega dežja noči biti od nikoder.

Novi solkanski nadžupnik

Apostolski administrator za Goriško v Sloveniji msgr. dr. Miha Toroš je te dni imenoval za novega solkanskega nadžupnika č. g. Andreja Simčiča, dosedanega župnika v Sv. Križu na Vipavskem. G. Simčič nastopi novo službeno mesto s 1. avgustom. V Sv. Križu je župnikoval polnih 17 let in sicer od svoje prve sv. maše in je daleč naokrog znan kot izvrsten pridigar.

Križani niso prav nič zadovoljni s premetitvijo svojega dobrega župnika in so bili kar trikrat pri dr. Torošu, da prekliče imenovanje. Vendar brez uspeha.

Velike žablje

V soboto dne 14. junija sta v Velikih Žabljah na Vipavskem zakonca Avgusta in Maks Troha slavila zlato poroko. V praznično okrašeni cerkvi je lokavski župnik g. Henrik Črnigoj, ki je pred 50 leti kot novomašnik poročil današnja jubilarca, ob

asistenci dveh drugih duhovnikov daroval zahvalno sveto mašo, pri kateri sta si zlatoporočena ponovno potrdila zvestobo in ljubezen do groba in preko njega.

Izrednega slavlja se niso udeležili samo sorodniki — Maksov brat in svakinja sta prišla iz Amerike, hčerka Verena iz Gorice, drugi iz Maribora in še od drugod — ampak vsa vas, ki je hotela tako izkazati priznanje in spoštovanje vzglednemu paru.

Trohova družina v V. Žabljah uživa zaslužen ugled. In ta ugled si je g. Maks zaslužil s svojim kremenitim krščanskim značajem, z odlično vzgojo številne družine — dve hčerki sta redovnici, en sin učitelj, drugi častnik — in zlasti s neumornim narodnim, političnim, prosvetnim in verskim delom.

Preko meje želimo jubilarcema: »Na mnoga leta v zdravju in sreči!«

Obvestila župnim uradom

Zaradi nastopajoče suše, naj se uvrsti med mašne molitve vsak dan kolekta za petendam pluviam.

Dekan

Pozdravi iz Avstralije

Slovenci, zbrani iz vseh krajev naše lepe Slovenije, pošiljamo svojim slovenskim bra-

S T R Ž A Š K E G A

K volitvam v občini Devin-Nabrežina

Pretekli ponedeljek dne 7. julija je bila Nabrežina priča dogodkov, katerih pomen bo odjeknil daleč čez meje naše občine in Svobodnega tržaškega ozemlja. Izvršiti se je morala izvolitev župana. Po sporazumu med strankami Liste slov. skupnosti bi moral biti župan vodja domače SDZ, g. Josip Terčon podžupan dr. Josip Škerk, iz skupine SNS, ako bi pa g. Terčon župansko mesto odbil, bi bil za župana izvoljen dr. Škerk.

G. Terčon in njegovi so po volitvah iznenada izjavili, da sporazuma ne priznavajo, Terčon je dejal, da ne sprejme županske funkcije, ako bo dr. Škerk izvoljen v odbor.

Vse ostale skupine so se postavile na stališče, da je treba dano besedo brezpogojno spoštovati in ker je Terčon župansko mesto odklanjal, so sklenile, da kandidirajo v smislu sporazuma za župana dr. Škerka.

V tem se je po Trstu razširila vest, da so se gospodje iz nabrežinske SDZ zvezali s kominformisti.

Vest je naredila na zavedno slovensko javnost globok vtis. Ljudje jim niso hoteli verjeti. Kako je mogoče, da bi SDZ, ki je med volitvami vodila najostrejšo borbo zoper kominformiste, čez noč izdala svoja načela in spravila na oblast vidalijeve.

Potek volitev je na žalost dokazal, da je bila vest točna. Posledica je, da sta prišla z glasovi pristašev SDZ v odbor 2 kominformista: njih domači vodja Visintin Sla-

tom in sestram najlepše pozdrave iz daljne Avstralije — dežele kengurov. Nismo pozabili ravnin lepe Bele Krajine, ki jo deli reka Kolpa, ne bogatih vinogradov Slovenskih Goric pri Mariboru, ne planin ob bistri Soči v bližini doma Simona Gregorčiča. Tudi v tukajšnji daljnji južni deželi, kjer imamo ob Božiču poletje, večkrat zapojemo kako lepo slovensko pesem, ob kateri se veselijo naša, po domu tožeča srca. Dragi slovenski bratje in sestre, prav radi Vam bomo odgovorili, če želite kaj zvedeti od nas Slovencev v Avstraliji.

Vas pozdravljajo
Rom John (iz Bele Krajine - Črnomelj)
Golčman Stane (Slovenske Konjice)
Šuman Vlado (Maribor)
Simčič Joe (Goriška)
Doljak Ivan (Goriška)

Obč. svet v Gorici

V torek zvečer se je vršila seja obč. sveta. Največ se razpravljalo o vprašanju namakanja krminsko-gradiškega polja. V ta namen so poslali na vlado izglasovano resolucijo, da naj vlada pritiska na SADE, da izpolni svoje obljube (napravi elektrarno). Razpravljali so tudi o težkih delovnih razmerah v tovarni SAFOG in v podgorski predilnici.

Slinavka

Slinavka se je zopet pojavila in sicer v Štandrežu. Zato so oblasti ponovno prepovedale prehod obmejnega bloka vsakovrstnim parkljarjem.

ŠOLSKE RAZSTAVE

Nižja industr. šola v Rojanu

Ob koncu šolskega leta prirejajo naše šole razstave ročnih del, risb in zvezkov. Tako se lahko ljudje sami prepričajo o delu v šoli. Med vsemi razstavami je bila gotovo najlepša razstava industrijske šole v Rojanu. Vsak, kdor je prišel v razstavne prostore, je presenečen obstal. Kovinski in lesni izdelki so pokazali, da se dijaki med šolskim letom precej privadijo uporabi raznega orodja. Razstavljeni so bili res lepi izdelki. Na stenah so visela geometrijske risbe in celi načrti za stavbe.

Izredno bogata so bila dekliska ročna dela. Razstava je pokazala, da je dijakinja, ki je končala industrijsko šolo, zmožna sešiti sebi obleko, perilo, namizne prte in prtiče, posteljno perilo, plesti najrazličnejše volnene izdelke.

Kdor se nima namena posvetiti študiju, mu nudi nižja industrijska šola lepo praktično pripravo za življenje. Vso pohvalo zasluži vodstvo šole, ki je organiziralo to lepo razstavo.

Na Opčinah

Tudi industrijska šola na Opčinah se je postavila z lepo uspešno razstavo ročnih del tako dekliskih kakor tudi moških. Številni obiskovalci pa so pričali, da vlada med tukajšnjimi Slovenci veliko zanimanje za šolo. Na razstavi smo opazili razne dekliske izdelke od navadnih prtičev do oblek. Okus-

ni so bili tudi izdelki fantov, ki so nas kar presenetili s svojimi dovršenimi deli.

Na Plavjah

Tudi na Kmetijskem strokovnem tečaju na Plavjah je bila te dni razstava izdelkov tako dekliskih kakor tudi deških. Dečki so pokazali s svojimi deli, da so se med šolskim letom marsikaj zanimivega naučili. Zlasti so obiskovalci občudovali pladnje, na katerih so bili vžgani narodni motivi. Dečki so med letom tudi obdelovali vrt, kar priča, da so bili vseskozi marljivi. Tudi deklice so imele lepe izdelke. Razni prtiči, prti itd. so bili okusno izdelani. Omeniti moramo, da so bile tudi lepe razstave v prostorih osnovnih šol na Škofijah, Plavjah, Sv. Barbari in pa Božičih.

V Dolini

Tudi v Dolini je bila lepa razstava, ki jo je priredil tamkajšnji industrijski strokovni tečaj. Dečki izdelki so bili največ lepo izdelane mize, ki jih potrebuje šola. Deklice so se pa postavile z lepimi ročnimi deli.

Tudi ljudske šole so imele lepe razstave. Zlasti je bila lepa razstava deških ročnih del v bližnjem Domju.

Šolska prireditve v Rojanu

V Rojanu smo imeli v par dneh kar dve prireditvi: v soboto zvečer prireditve osnovne šole, v ponedeljek pa otroškega vrta. Prva nas je popeljala v bajno kresno noč, ko se v gozdu, v kraljestvu palčkov in rastlin, dogajajo tako čudovite reči, da je človeka skoraj strah kot je bilo Matija..., ki je s košaro iskal cekinov. Naravnost presenetili so nas najmlajši iz prvega in drugega razreda, ki so izvrstno odigrali svojo vlogo, čeprav so bili gotovo prvič na odru. Krona prireditve je pa bilo rajanje akresnice z lučko na glavi in dekle v prijetnih narodnih nošah. Vsi smo odhajali zadovoljni s prireditvijo, saj smo lahko ponosni na uspehe naše mladine.

Zadnji je v ponedeljek nastopil v Marjinem domu rojanski drobiž. Takih namstopov smo vajeni že nekaj let. Vsako leto nam nudijo kaj novega, da tudi odrasli radi prihajamo, ker se res od srca nasmejemo našim malčkom. V tej priliki moramo pohvaliti požrtvovalno delo voditeljice otroškega vrta na Greti: g. Černigojeve. Letos je praznovala petdesetletnico svojega delovanja v Rojanu. Mnogi njeni učenci so že dedki in babice, ona pa še zmeraj mlada sredi mladine. Malokdo od nas bo znal pravilno ceniti njeno delo. Naj jo Bog poplača.

Odgovorni urednik: Stanko Stanič
Tiska tiskarna Budin v Gorici

POZOR!

Vaši sorodniki, prijatelji in znanci potrebujejo še vedno Vaše pomoči.

TVRDKA CITRUS
IMPORT-EXPORT

Lastnik Aleksander Goljevšček
TRST, UL. TORREBIANCA 27 - TEL. 2-44-67

pošilja še vedno v Jugoslavijo in ostale evropske države vse življenjske potrebščine in ostalo blago, vse OGARINJENO, torej brez vsakih stroškov za prejemnika.

PRIČAKUJEMO VAŠA CENJENA NAROČILA! - ZAHTEVAJTE INFORMACIJE!

PIERRE L'ERMITE:

Nespametni svet

Roman iz druge svetovne vojne

»Kaj mi je?.. Moje otroke morijo. Nikdar več ne pojdem v sadovnjak... Strašno me ima, da bi pustil službo!«

Zenica pa mu je rekla, naj gre in se posvetuje z mano, preden se odloči za kaj takega, s čimer bi tvegala kruh njunih starih dni.

Prišel je. Bilo je ginljivo videti tega starega služabnika, ki je branil svoja drevesa, ne da bi nase le količkaj pomislil.

Stisnil sem mu roko; najrajši bi ga bil objel. Kako je vendar delavec sijajen, če tako vzvišeno pojmuje svoje delo!

Zadevo sem uredil z oskrbnikom takoj in zlahka. Pustili bodo, da bo v bodoče vrtnar sam izbiral obrezovalca, ki bo delal pod njegovim vodstvom.

Baptist in jaz sva sedaj dobra prijatelja. Pod mojimi okni je dal napraviti gredičo izbranih vrtnic in redkih nageljčkov, ki sijajno dehtijo ter so prava paša za oči.

Gotovo je že tu na zemlji prijetno, ako delaš dobro.

XVI.

Župnik najbrž ni bil popolnoma zadovoljen s svojo novo ovčico. Začutil je v meni odpor... Nisem namreč brezpogojno ver-

jel v uresničenje njegove velike sanje... Noge so mi ostale še na zemlji kljub krilom, katera čutim na ramenih.

Nepočakan je v svoji želji, da me čisto spreobrne.

Danes mi je poslal po enem mojih skavtov, sinu peka, pri katerem jemlje kruh, neko pesem Josipa Serre-a.

Pri branju te pesmi se je v meni ojačil vtis, da mi mladi duhovnik v prvem razgovoru ni bil povedal vseh svojih misli.

To je danes popravil. Toda kljub moji delavni in navdušenosti zmožni naravi so ti verzi moj nemir še povečali.

»Ne preveč in ne premalo«, je nekaj pisal Francišek Saleski, ki je bil zelo duhovit človek.

Pesem ima naslov »Mi pa smo verjeli v ljubezen« (Jan 1, 4-16). Njene misli so te-le: Mnogi verjamejo v strasti, v zlato tele, v Baha, boga uživanja, in Marta, boga vojn; mnogi obožujejo moč, preteklost, raso, državo. Mi pa molimo božjo ljubezen na križu, ki nam edina lahko prinese mir in je močnejša kot meč in papir. Zemlja je poplala že preveč krvi; preveč junakov je že omahnilo v množne grobove. Kdaj bo vendar duh premagal surovi pohlep ter prinesel domovini plemenitejšo zmagovalje, kot je bojni krik in pijanost zmagel! Kdaj bodo narodi v bratskem objemu mirno in zbrano uživali plodove svojega dela, da bo duh zedinil države kot cvetice iste livade, ki je lepša

prav zaradi pestrosti; da se bo v tem duhu ljudstvo pridružilo ljudstvu, a bo kljub temu ohranilo svojo samobitnost.

To je res zelo lepo. To bi bila sanja vseh sanj... program za družbo svetnikov. Ali pa je izvršljivo v taki polnosti na tej zemlji izvirnega greha, vsakovrstnih strasti in svobode?..

Kaj je ubil Abela že v začetku sveta. Bojim se, da bo to trajalo do konca časov.

XVII.

Župnik je očitno sklenil, da me bo obdeloval. In ko je že začel, ne neha. Davi mi je vrtnar prinesel sledečo novo pismo:

Dragi gospod!
Bojim se, da kot tehnik niste vzeli resno navdušene pesmi, katero sem Vam bil poslal.

Zato čutim potrebo, da Vam dam nekaj pojasnil v prozi. Verjetno jih boste bolj cenili, ker so matematično jasne.

Ta pojasnila so:
Po krvi so vsi ljudje bratje, ker izhajajo iz istih prvih staršev.

Bratje so po duši, ker imajo enega samega Očeta.

Vsi ljudje so bratje po svojih napakah; vsem je potrebno Kristusovo odrešenje.

Vsi ljudje so bratje po svoji usodi, kajti vsi so poklicani v isto blaženost.

Proletarce je torej kapitalistov brat. Da,

Šolska vest

Prednostne lestvice prosilcev za poverjenost in nadomestna mesta na slovenskih srednjih šolah za šolsko leto 1952-53 so objavljene in so na vpogled na Slovenski nižji srednji šoli v Trstu, ulica della Scuola nuova 14, od 30. junija do 9. julija 1952 vključno, od 10 do 13 ure.

Nove maše v Trstu

Na praznik sv. Petra je v cerkvi sv. Frančiška v ulici Giulia daroval prvo sv. mašo p. Anton Pečar. Novomašnik je doma iz Trsta. Glasbeniki dobro poznajo njegovega očeta, ker je dober uglaševatelj klavirjev. G. novomašnik je redovnik in je dokončal svoje študije v Padovi.

Preteklo nedeljo pa je bila pri sv. Frančišku druga nova maša. Opravil jo je istrski rojak p. Virginij Filipas. Med vojno je nekaj časa študiral tudi v Kopru.

Obema gg. novomašnikoma želimo, da bi Bog blagoslovljal njuno delo.

Nova maša v Ricmanjih

V nedeljo 20. julija bo v Ricmanjih nova maša gospoda Alberta Miklavca iz Tomaja na Krasu. Novomašnik se je šolal najprej v koprskem Malem in potem v goriškem Velikem semenišču ter je prav zaradi študija ostal tostran meje tudi po priključitvi njegove rodne vasi k Jugoslaviji. Zadanja dva letnika bogoslovnih študijev je dovršil v novem tržaškem semenišču in bil posvečen pri Sv. Justu. Ločen od staršev in drugih svojcev bo zapel prvo sveto mašo. V tragiki današnjih dni ima skromno srečo, da ga je njegov vaski rojak župnijski upravitelj ricmanjski, gospod Grmek, povabil v svojo faro za prvo njegovo slovesno daritev.

Za Ricmanje bo ta nova maša prav izreden dogodek, kajti zdi se, da ricmanjska fara in cerkev, kakor je po svoje slavna, še nikdar od svojega obstoja ni imela nove maše, vsaj nihče se takega dogodka ne spominja in tudi ni znano, da bi bila ricmanjska fara kdajkoli v svoji preteklosti dala kakega duhovnika. Zdaj bo pa tudi svetišče sv. Jožefa doživelo novomašno slavo. Čeprav je novomašnik za Ricmanje tujec, se vendar nekaj mladine pripravljajo za dostojno petje pri novi maši in upamo, da se bo obudilo tudi kaj požrtvovalnih src za okrasitev cerkve in sploh za vsestransko povečanje novomašnega dne. Za ta veliki dan pričakujemo v Ricmanje tudi vernikov iz sosednih vasi in iz Trsta. Cerkev je dovolj prostorna za obilo romarjev. Nova maša bo ob pol enajstih, večernice pa ob štirih popoldne. Drugo nedeljo torej na svidenje v Ricmanjih!

POZOR!

Vaši sorodniki, prijatelji in znanci potrebujejo še vedno Vaše pomoči.

TVRDKA CITRUS
IMPORT-EXPORT

Lastnik Aleksander Goljevšček
TRST, UL. TORREBIANCA 27 - TEL. 2-44-67

pošilja še vedno v Jugoslavijo in ostale evropske države vse življenjske potrebščine in ostalo blago, vse OGARINJENO, torej brez vsakih stroškov za prejemnika.

PRIČAKUJEMO VAŠA CENJENA NAROČILA! - ZAHTEVAJTE INFORMACIJE!

nimi črkami. Cerkev je postavila svoj podpis pod te stavke ter je s tem zapečatila njihovo veljavo.

Pustite, dragi gospod, da Vas te smerice vodijo v razmerju do delavcev. Tako boste napravili lepo tvornico, kjer bo delalo srce ob srcu in kjer Vas bo vse ljubilo.

Vaš župnik

N. N.

Bral sem zopet in zopet. Potem pa sem del pismo v svojo listnico ter rekel iz vsega srca: Tako naj bo! Amen!

Župnik je prav storil, da mi je poslal te dogmatične ugotovitve.

Šel bom po tej poti in skušal bom izpolniti ta program, ki se mi v resnici zdi bolj razsoden in natančneje očitran kot malce zmedena pesem predvečernjega dne.

Ta program predstavlja celo samo minimum, ki ga pri svojih delaveh nameravam preseči.

Ker pa edina mera v ljubezni obstoji v tem, da ljubimo brez mere, bodo v svoji starosti imeli ne samo kruh temveč tudi pogačo.

XVIII.

Ko sem danes zjutraj stopil v svojo pisarno, sem opazil gospodično Chantal, ki si je brisala oči.

Očividno je jokala.

(Nadaljevanje)